
Volavka

Tak se podívejme, co má ve skřínce s léky. Tedy dokud jsem ještě tady. Ovšem opatrně. Než rozsvítíš, zavři dveře koupelny. Ostatek jejího bytu tone ve tmě. Nejlepší bude nechat to tak.

Tak co tu máme... Pletové vody, krémy, zvlhčující přípravky, balzám na rty, ibuprofen. Co léky? Amoxicillin na zánět dutin... Lorazepam, ten je proti pocitu úzkosti...

Diana trpí úzkostmi? Hrome, proč by *ona* měla zažívat nějaké úzkosti? Je to ta nejvyrovnanější žena, jakou znám.

A co je tohle? Cerazette... antikoncepční přípravek. Ona bere pilulky? Diana bere antikoncepční pilulky? Nikdy se mi o tom nezmínila. Se mnou žádný sex nemá. Tedy aspoň prozatím. S kým tedy asi souloží?

Pokaždé když si myslím, že už jsem tě přečetl, Diano, mi rychle připomeneš, jak jsi tajemná. *Tajemství schované v hádance skryté v záhadě* – to je hláška Joea Pesciho z filmu *JFK*, ačkoli poprvé tuhle větu vyslovil Winston Churchill v roce 1939 v rozhlasovém projevu, když popisoval Rusko. Prezident Roosevelt, který se během války s Churchillem velice sblížil, mu jednou napsal: *Je zábavné žít v jednom desetiletí spolu s vámi.*

Diano, je zábavné žít v jednom desetiletí spolu s tebou. Teď promiň, ale podívám se ti do šatny v ložnici.

Stejný postup: vejít, zavřít dveře, pak teprve rozsvítit. Zamezit tomu, aby světlo proniklo do ostatních částí bytu.

Páni. Nejméně sto párů bot, puntičkářsky srovnaných. Lodičky na jehlovém podpatku od Stuarta Weitzmana. Černé kozačky pod kolena z krokodýlí kůže, to je Manolo Blahnik. Boty na podpatku od Rogera Viviera se špičkou z růžového saténu. Červené boty značky Jimmy Choos. Růžové večerní sandály Escada. Černé lodičky Chanel, vhodné na zasedání správní rady nebo do pětihvězdičkové restaurace.

Woodrow Wilson dával přednost bílým plátěným střevícům, které nosil k lněným oblekům. Lincoln měl ze všech prezidentů největší nohu, velikost 47, naopak Rutherford B. Hayes nosil nejmenší boty velikosti 40.

Budete mi muset prominout. Myšlenky se mi někdy zatoulají poněkud stranou. Jsem něco jako Mojžíš při pochodu přes poušť. Ovšem ten pro to měl lepší vysvětlení. Taky trpěl vadou řeči, na rozdíl ode mě, když nebudeme počítat, že někdy úplně nevhodně vypustím z huby naprostou pitomost.

Jenže to by bylo na dlouhé povídání, takže zpátky k řádně naplánovanému postupu: šatna lady Diany. A copak je to tady, pověšené za řádkou oblečení, skryté před všemi čumily až na ty nejvzlezlejší voyeury? Hmm...

Kožené vestičky a kukly. Řetízky a bičičky. Vibrátory různých druhů a barev. Jeden je fialový a na konci zahnutý (to netuším proč). Většinou mají tvar mužského údu, některé jsou však opatřeny různými přívěsky neznámého účelu. Černé korálky na šňůrce. Piercing do prsních bradavek – to jsem myslím poznal. Krémy a emulze. Dlouhé žluté pero...

Tu jsem v jediném okamžiku cosi uslyšel, uviděl a ucítil – pohyb napříč přes koberec, něco se mi otírá o nohu a obchází mě...

„Ahoj Skoříčko,“ pozdravím, hned jak se rozplyne okamžik hrůzy a přestane mrazení v zádech. Dianina tříletá habešská kočka. Slovo *habešský* znamená etiopský, ale má se za to, že tohle plemeno pochází z Egypta. Není to divné? Habešanky mají větší uši a delší ocásky než většina ostatních koček. Srst mají u kořínků světlejší než na konci, a tím se může chlubit jenom několik dalších kočičích plemen. Povídal jsem Dianě, že své kočce má říkat spíš Karamelka, protože by to přesněji vystihovalo barvu její srsti. Kromě toho mám radši karamel než skořici, zvláště karamelové žvýkací bonbony.

Dobře, tak zpátky do práce. Zhasínám světlo v šatně, než otevřu dveře – v celém bytě je pořád všude tma. Připadám si jako Paul Newman ve filmu *Zloděj*.

Začnu v ložnici. Po straně, poblíž balkonu, stojí stůl. Vedle něho na stěně několik elektrických zásuvek. Do dolní zásuvky adaptér na stejnosměrný proud a šňůru od něho protáhnu za závěsem kryjícím okno a konec volně položím za stůl. Vypadá to jako docela běžný adaptér k počítači nebo nějakému přístroji. Ve skutečnosti je to pohybem aktivovaná kamera s vysokým rozlišením a záznamovým zařízením, které uchová v paměti dvaatřicet hodin barevného záznamu dění v místnosti. Kdyby to bylo nezbytné, je možné

ji přepnout na průběžné natáčení, ale aktivace pohybem je v tomto případě příhodnější. Tuhle věčičku mám rád, protože nepotřebuje baterii, když je zastrčená přímo v zásuvce. A nevysílá žádný signál, jen pořizuje záznam na SD kartu, kterou je pak možné přehrát na počítači, takže se přístroj nedá odhalit vyhledávačem odposlouchávacích zařízení.

Držím se při podlaze a přesunu se do Dianina hlavního obývacího prostoru, což je velká otevřená část bytu sdružující malý kuchyňský kout a velký obývací s jídelnou. Její byt leží v nejvyšším poschodí bytového domu v Georgetownu, což znamená, že platí za dobrou adresu, ne za podlahovou plochu.

Nechci použít druhý falešný adaptér, protože kdyby našli jeden, objeví i druhý. Pestrost, to je moje heslo. Jenže instalovat tenhle druhý kousek bude o něco složitější než jen něco vrazit do zásuvky, a budu na to potřebovat brýle pro noční vidění – podobně jako ten sériový vrah v *Mlčení jehňátek*, až na to, že já jsem nikdy nikoho nezavraždil, natož abych někoho stáhl z kůže.

Vraždu je možné spáchat tak, že vypadá jako sebevražda, a sebevraždu spáchat tak, že vypadá jako vražda.

Už vás otravuje věčný strach před požárem nebo před lupiči? Chcete sledovat hosty na vašem večírku a současně je chránit před nechtěným vdechováním dýmu? Představujeme Benjaminův funkční detektor kouře a skrytou barevnou kameru, vše v jednom. Zařízení snadno umístíte kdekoli na strop a dodává se ve třech atraktivních barevných odstínech, aby ladilo se všemi vzory tapet. Teď to nejlepší – kamera s objektivem o průměru 3,6 milimetru a zabudovaný mikrofon vám umožní vidět a slyšet vše, co se v místnosti děje. A to ještě není všechno: pokud objednáte hned teď, přidáme dvanáctivoltový síťový adaptér zcela zdarma!

Můžete mi věřit, že nejsem tak úplně normální, jak vypadám.

Výborně, hotovo. Kuchyň vyhlíží stejně, jako když jsem do ní vešel. Starý Dianin detektor kouře a brýle pro noční vidění jsem hodil do sportovního vaku a ještě jsem se minutku zdržel, abych se ujistil, že jsem tady po sobě nic nenechal.

Kontrola času na hodinkách: je 9.57 večer. Dostal jsem pokyn, že mám nejpozději v deset vypadnout. Takže mám ještě tři minutky k dobru.

Sáhl jsem po klice, když mi to došlo – dopustil jsem se příšerné chyby.

Ve *Zloději* nehrál Paul Newman. Byl to James Caan.

Jak jsem si mohl splést Paula Newmana a Jamese Caana? Nejspíš nervy.

Zamkl jsem a rychle jsem přešel po chodbě k požárnímu schodišti, od jehož dveří mám taky klíč. Otevřel jsem je a vyklouzl do nočního vzduchu zrovna ve chvíli, kdy se z chodby ozvalo *ding* výtahu, který právě přijel.

Scházel jsem po požárním schodišti krok za krokem celých šest pater a křečovitě jsem svíral zábradlí. Nemám rád výšky. Prezidenti Washington a Jefferson chtěli, aby District of Columbia zůstal „nízkým městem“. Naprosto je chápu.

Po roce 1890 postavili na Q Street hotel Cairo, který byl vysoký padesát metrů a tyčil se nad okolní zástavbu. Následovalo značné pozdvižení, na něž Kongres o několik let později reagoval tím, že vyhlásil zákon o výšce budov. Tuto normu v roce 1910 revidovali tak, že stanovila ještě restriktivnější podmínky. Nyní je maximální výška budov v hlavním městě omezena tak, že mohou být vysoké jako šířka ulice, k níž stojí čelem, plus šest metrů. Ulice v DC jsou málokdy širší než třicet nebo pětatřicet metrů, takže výška zdejších domů zpravidla nepřesahuje 40 metrů, což obvykle znamená třináct a míň podlaží.

Pro mě je to pořád ještě moc vysoko. Nedokážu se postavit těsně k římse. Nebojím se, že bych ztratil rovnováhu nebo uklouzl. Bojím se, že skočím.

Když jsem sešplhal na zem, prošel jsem parkovištěm a po schodech vystoupil na cihlami dlážděnou pěšinu, která se táhne podél kanálu C&O. Diana bydlí v krátkém kousku Třiatřicáté ulice zabírajícím jen dva bloky mezi řekou Potomac na jihu a kanály Chesapeake a Ohio na severu. Její byt leží v posledním domě před slepým koncem ulice, kterou ukončuje kanál, takže jsem skrytou cestou mohl dojít zpátky před čelní stranu jejího domu.

Je srpen, lepkavé dusno. Hlavní město postavili na bažinách a v této roční době zde panuje nesnesitelná vlhkost vzduchu. Vůbec nevyčítám Kongresu, že se drží stranou.

Před loftovým domem na protější straně ulice stáli dva mladší kluci, pokuřovali cigarety a okukovali mou motorku.

„Parádní mašina,“ pravil jeden z nich. Je pomenší a ošuntělý jako Joaquin Phoenix v *Zemřít pro...* – tam vystříhla Nicole Kidmanová podle mého mínění průlomovou roli, v níž poprvé předvedla, že dokáže utáhnout celý film.

„Líbí se ti?“ zeptal jsem se. Mně taky. Je to Triumph America 2009. Dvojitá vačková hřídel, objem 865 kubíků, dvouválec čtyřtakt, dvojice zvednutých kónických výfuků, strašidelně černý lak s chromovými doplňky. Ano, zrovna takový, na jakém jezdil Colin Farrell ve filmu *Daredevil*. Neříkám, že jsem si ho koupil jen kvůli tomu. Ani netvrdím, že ne. Je ovšem pravda, že je to fakt parádní mašina.

„Jezdíš na ní často ven mimo město?“ zeptal se ten kluk.

Colin Farrell byl skvělý v *Telefonní budce*. Taky se mi líbil ten policajtský film, který dělal s Edwardem Nortonem, a ten kousek z budoucnosti s Tomem Cruisem, *Minority Report*. Jako herec je podceňovaný. Měl by natočit nějaký film s Nicole Kidmanovou.

„No jo, když mám možnost, tak vyjedu ven, aby si protáhla nohy.“ Neměl bych se zrovna teď tady v okolí vyskytovat, a přece kvákám s dvojicí kluků o své motorce.

Zvedl jsem pohled do tmy směrem k Dianinu bytu, k trojúhelníkovému balkonu, který trčí nad Třiatřicátou ulici. Využívá ho víc jako zahrádku než k čemukoli jinému. Postranní římsy jsou plné květináčů se všelijakými rostlinami a květinami a na podlaze balkonu stojí větší nádoby s malými stromky, a o to všechno se Diana stará s laskavou péčí.

V bytě se rozsvítilo. Rozzářilo se okno v kuchyni.

„Co na tom máš obuté?“ zeptal se kluk a kopl do předního kola.

„110/90 ME880,“ odpověděl jsem. „Mám rád osmsetosmdesátky vpředu i vzadu.“

Že by Diana už byla doma? To je... zajímavé.

„Hustý,“ prohlásil ten kluk. „Chlap, ke kterému jezdím do pneuservisu, Metzelerý nevede. Já jezdím už roky na Avonech.“

Podíval jsem se na něho. „Doteď jsem s pneumatikami neměl problém.“

Zeptal se mě, do jakého pneuservisu jezdím. Tak jsem mu to řekl a on si to zapsal na kousek papíru. Pak jsem nasedl na motorku a ještě naposled jsem zvedl pohled k Dianinu balkonu. Dobrou noc, lady Di...

Co to...

„Kristepane!“ vykřikl jsem.

Z balkonu se volným pádem řítí nějaké tělo hlavou napřed, šest pater až na zem. Zavřel jsem oči a odvrátil se, ale nemohl jsem vypnout uši před odporným žuch, když tělo dopadlo na cihlovou dlažbu, rozdrtilo se a praskaly kosti.